

torinsko platno

torinsko platno

ZAGREB, 1979.

S dopuštenjem redovničkih poglavara
Izdao i odgovara: Miro Jurić, Zagreb, Palmotićeva 31
Tisak: Tiskara "Plamen", Slavonski Brod

Zagreb, 1979.

PREDGOVOR

U svako doba ljudi su osjećali potrebu upoznati i vidjeti Kristovo lice. Božja dobrota, otkrićem fotografije, upravo je današnjem čovjeku omogućila da odgonetne tajnu onoga Platna koje se čuva u talijanskom gradu Torinu i otkrije u njemu divan lik Isusov kakav nije nasli kao nijedan umjetnik do današnjega dana.

"Neizrecivo lice, mirna ljepota i uistinu nadljudsko veličanstvo" - veli francuski akademik Daniel Rops.

Ali ne samo to! Pred našim očima nanovo se izvodi velika tragedija svih vremena, koja nas podsjeća na strahotu pretrpljenih bolova one nevine Žrtve koja je naš Otkupitelj Isus Krist, kao i na beskrajnu ljubav Božjega Srca prema čovječanstvu.

Evanđelisti su nam ostavili veoma kratak opis Isusove muke. Sveto platno, međutim, pruža nam o tome istodobno i potpunu sintezu i veoma točnu analizu, koje ne bismo mogli dobiti ni od najopreznijih povjesničara i najvještijih fotoreportera.

Zato su Sveto platno definirali kao "peto evanđelje". Dapače, govori se o muci Isusovoj "prema Svetom platnu".

Prigodom 70. godišnjice izlaženja GLASNIKA SRCA ISUSOVA I MARIJINA uredništvo je organiziralo izložbu originalnih fotografija i kopija Torinskog platna u naravnoj veličini.

Ova mala brošurica bila bi kao neki "vademecum" i vodič te izložbe. Ali može koristiti svima koji žele malo više saznati o najvećoj relikviji kršćanstva, da uzmognu na određeni način govoriti sa sv. Ivanom:

"Što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali i što su naše ruke opipale o Riječi života..., što smo vidjeli i čuli, to navješćujemo vama, da i vi imate s nama zajedništvo." (1 Iv 1, 1-3)

Uredništvo Glasnika
Srca Isusova i Marijina

NAJZNAČAJNIJA RELIKVIJA KRŠĆANSTVA

Sveto platno označuje onu lanenu plahtu koja se danas čuva u katedrali grada Torina u Italiji. Dugačka je 4, 36 m i široka 1, 10 m.

Zaslužuje interes, ne toliko zbog svojih dimenzija niti zbog starine, već zato što je na njoj otisnut lik čovjeka punog patnje, ali i dostojanstva, što čak i u pojedinostima odgovara onome što evanđelisti pripovijedaju o Isusu, o njegovoj muci i smrti.

Iz Evanđelja znamo da su prijatelji Isusovi njegovo mrtvo tijelo uvečer Velikog petka položili u grob, i to umotano u jednu plahtu, koja je bila posuta alojem i mirisima.

Postoje snažni dokazi da je Torinsko platno baš ono platno o kojem govore evanđelisti.

Ono nam je zabilježilo najstvarniji prikaz patnja i muka, što ih je Krist za nas podnio. Objavljuje nam jezovite pojedinosti svega onoga što se tiče tehnike mučenja i izvršenja smrtne kazne nad Isusom. Tu mi nailazimo na takve pojedinosti iz Isusove muke koje se ne mogu nikako krivotvoriti.

Slaže se s izvještajima očevidaca, prikazuje nam anatomske pojedinosti i fiziološke procese koji su nam poznati tek u novije vrijeme.

Za vjernika je ono kao Peto Evanđelje. Nevjerniku nudi takve dokaze, takva svjedočanstva, koja čovjeka sile da dobro preispita svoj sud o Isusu Kristu.

Sveto platno govori jezikom slika, koji možemo svi shvatiti. U vrijeme slika, fotografija, elektronike, napretka u svim znanostima, Krist božanskom jednostavnošću poklonio nam je svoju sliku s izvornim pečatom ne samo svoje opstojnosti nego i svoje patnje i neizrecive ljubavi prema čovjeku, svoje tragične smrti i svog slavnog Uskrsnuća, najsigurnijeg zaloga našeg uskrsnuća.

U Svetom platnu nalazimo sigurnog svjedoka, prvog grafičkog redaktora fotografije koju je sam Krist narisao i zapečatio svojom predragocjenom Krvlju.

POVIJEST SVETOGA PLATNA

Sveto platno nije moglo odmah svima jasno progovoriti i očitovati se jezikom koji bi ljudi tada mogli razumjeti. To se zbilo tek 1898. godine, kad je progovorilo jezikom eksperimentalne znanosti. Zato ga možemo nazvati i - posljednjim reporterom.

Kroz stoljeća čovječanstvo je izvanredno cijenilo tu relikviju. Pretpostavljamo da je u prvo vrijeme Sveto platno bilo izloženo na štovanje vjernicima u Jeruzalemu. Znamo da je kasnije bilo dulje vremena u Carigradu.

Godine 1204., za vrijeme križarske vojne, to je Platno bilo odneseno u Francusku, gdje je, nakon mnogo obrata, došlo u ruke kneza od Savoje, koji je tu relikviju prenio 1578. godine u Torino. U tom gradu nalazi se ona danas u kapeli blizu katedrale.

Za vrijeme svog boravka u Carigradu Platno se izlagalo na javno štovanje vjernicima svakoga petka. U Torinu se ono izlagalo od godine 1700. jedanput godišnje. Onda je nastao običaj da se ono izlaže samo kad se obavlja vjenčanje kneza prestolonasljednika kraljevske kuće Savoja.

Advokat i fotograf Secondo Pia došao je 1898. god. na sretnu ideju da napravi snimku toga Platna. Uz najveće teškoće ipak je uspio. Prva stvar koju je ugledao na negativu bila je gornja strana oltara, a iznad toga okvir moćnika u kojem se nalazila Relikvija. Ali onda velika sivkasta mrlja, koja je naličila liku tijela, počinjala je neočekivano dobivati veliko značenje.Poprimila je neku jasnoću, dubinu.

Tad je počeo okretati ploču na jedan od njezinih uglova i zapazio lice. Sveta nebesa! Ruke mu počeše drhtati, i malo je trebalo da mu ploča ne ispadne iz ruku: onaj Lik, i zatvorenih očiju, bijaše stvaran.

Pia je prvi čovjekkoji je Kristov lik mogao motriti poslije 19 vjekova. Lik s Platna bio je fotografski negativ u naravnom obliku, a na fotografskoj ploči - pretvarao se u sliku pozitiva. Poslije 19 vjekova šutnje, Zadnji reporter je uzeo riječ da bi progovorio čovječanstvu. Einstein je rekao: "Svjetlost je sjena Boga." Ovdje je bilo obratno: one sjene Boga počinju biti svjetlost ljudima.

ŠTO JE ZNANSTVENO SIGURNO?

Smatra se definitivno utvrđenim da je Sveto platno staro oko dvije tisuće godina. To znači da je nastalo u Kristovo vrijeme. Izjava profesora Maksa Freia, kriminologa: "Ne znam da li je u Platno bilo zavijeno Isusovo tijelo, te da li se radi o istom platnu, o kojem govore Evanđelja. Ali mogu tvrditi sa sigurnošću da to platno dolazi iz Kristova vremena, te da je bilo izloženo u Palestini, Turskoj, Francuskoj i Italiji."

Sigurno je da je u Svetom platnu bilo sahranjeno tijelo mrtvaca koji je sve muke pretrpio i umro na način kako to Evanđelja pripisuju Isusu.

Činjenica je da je na Svetom platnu otkriven detaljni fotonegativ onog tijela koje je bilo u tom Platnu sahranjeno. Imamo zapanjujući jasno lice i otisak cijelog tijela s jasnim ranama i mrljama što do sitnice otkrivaju povijest Isusove muke.

Sigurno je da taj negativ na Svetom platnu nije proizvela ljudska ruka. Nijedan umjetnik ne bi mogao narisati onakav precizni negativ ni danas, a pogotovo ne bi to bilo moguće prije dvije tisuće godina, kad nitko još nije ni sanjao o fotografskom umijeću. Studije članova ekipe "NASSA", američke ustanove za astronautiku, govore o trodimenzionalnosti slike s Platna, te sasvim odbacuju mogućnost da bi slika mogla nastati umjetničkom rukom.

Nema sumnje da je fotonegativ na Svetom platnu nastao iz dodira s mrtvacem koji je u njemu bio sahranjen. Ali očito je i to da taj negativ nije mogao nastati iz samog dodira s mrtvim tijelom, jer se samim dodirom ne može dobiti tako precizna slika izmrcvarena tijela.

Sigurno je da se tijelo mrtvaca koje je iščezlo iz Svetog platna nije ni počelo raspadati, jer na Platnu nisu pronađeni nikakvi znakovi organskog raspadanja. Tijelo, ostavljajući Platno, nije nimalo oštetilo svježi fotonegativ.

Sveto platno je arheološki predmet, te kao takav dokazuje svoju autentičnost i istinitost samo od sebe. Iz tih svih nutarnjih kriterija dobivamo takvu sigurnost kakvu nema nijedan predmet i lik ne samo starine nego i nama bližih vremena.

KAKO JE SVETO PLATNO DOŠLO DO NAS

Iz Isusova groba Sveto platno preneseno je na sigurno mjesto u Jeruzalemu, gdje se njegova prisutnost spominje u sedmome vijeku i u devetom vijeku.

Sigurno se zna da su Sveto platno 1092. godine u Carigradu svakog petka izlagali na štovanje narodu, a to je znak da ga je narod veoma štovao.

Poslije križatskih vojna nalazimo ga 1353. godine u mjestu Lireyu, zatim u Chambéryu u Francuskoj, a od 1578. u Torinu u Italiji.

Požar u kapeli u Chambéryu 1532. godine ostavio je velike i vidljive znakove na Platnu, a mogao ga je i potpuno uništiti. Kapljica je rastopljenog srebra pala na jedan ugao Platna i prouzročila osam velikih i simetričnih rupa od paljevine. Voda za gašenje požara spasila je Platno, ali je također ostavila svoje tragove.

Po nalogu Savojskog vojvode uzele su Platno na popravak klarise iz Chambérya. One su jamčile za cjelovitost Platna stavljajući mu kao neke vrste podstave od platna istih dimenzija, a spaljene dijelove zakrpale su trokutastim zakrpama, koje se i danas jasno razabiru na Platnu.

Posljednji puta Sveto platno bilo je izloženo narodu na štovanje 1978. godine, a vidjele su ga oči četiri milijuna ljudi.

POLAGANJE U GROB

Naša slika prikazuje kako je hrvatski minijaturist J. Klović zamislio Isusovo polaganje u grob i umatanje u Sveto platno. Tu se vidi zbog čega se opaža leđni i prsni otisak Isusova tijela.

Mrtvo tijelo Isusovo njegovi su prijatelji skinuli s križa i prenijeli ga do groba a da ga nisu oprali ni obrisali jer nije bilo za to vremena: upravo je započimala Pasha.

Josip iz Arimateje i Nikodem prostrli su na kamen dugačku plahtu i na nju su položili Gospodinovo tijelo na kojem su bili očiti znakovi svih pretrpljenih muka. Plahtu i tijelo posuli su sa sto librica aloja, smirne i drugih mirisa. Lice su mu umotali u rubac i povezali ga na vrhu glave. Zatim su povukli i drugi dio plahte povrh tijela pokrivši ga do nogu.

Razni su liječnici eksperimentirali na mrtvacima komijske reakcije. Međutim, nisu dobili nikada tako nijansirane i veličanstvene tragove kao što ih nalazimo na Svetom platnu.

PRVA FOTOGRAFIJA

Kad čovjek želi dobiti fotografiju nekog predmeta, postoje dva procesa. Prvi se odvija od predmeta k ploči ili filmskoj vrpci i proširuje se u tzv. fotografski negativ, jer donosi obrnutu sliku u pogledu svjetla i strane.

Drugi proces odvija se od negativa k papiru na kojem se vraćaju boje, strana i svjetlo originalnog predmeta u prvotno stanje.

Što se dogodilo kod Svetog platna? Kad se ono slikalo, negativ je jasno otkrio sliku čovjeka kao da je pozitiv, tj. kao što se obično i vidi osoba. Znači, dakle, da se tragovi čovjeka s Platna ponašaju kao fotografski negativ. U tome se krije izvanredni dokaz autentičnosti Svetog platna, jer da postoji optički negativ, tehnika nije ni posumnjala prije otkrića fotografije.

Na negativu ističe se bijela slika čovjeka u crnoj pozadini Platna, a na pozitivu žućkasta pozadina, dok je slika nijansirana tamno smeđe-crno, odnosno boje sipe.

Karakteristika je ove slike upravo to prelijevanje boja. Ono očituje harmoniju i proporciju, ali ne definira konturu, koju gotovo obavija tajnom.

L I K

Slike Lika sa Svetog platna podvrgli su ispitivanju i postupku kojima su bile podvrgnute slike s planeta Marsa.

Pomoću odmotavanja svaka je slika rastavljena u seriju najmanjih točaka pomoćukompjutora. Svaka od njih obilježena jednim brojem kodeksa koji pokazuje svoj svjetlosni intenzitet.

Kompjutor je omogućio rekonstrukciju i dinamiku bičevanja. Potvrdio je da Isusu nisu stavili trnovu krunu, nego da je to bila kao neka kaciga od trnja.

Desna strana lica je iznakažena. Brada je iščupana...

GOSPODINOVO LICE

Svi umjetnici su se trudili dam dadu u bojama i u oblicima božansko lice Isusovo. I nismo zadovoljni. Možda nam samo slika Svetog platna daje nešto od misterija te figure ljudske i božanske." (Pavao VI.)

"Nikakvo djelo neće nikada moći donijeti izraz prekrasnog lica Svetoga platna sa svojim mnogovrsnim i suprotnim osjećajima blagosti i snage, plemenitosti i humanosti, žalosti i ozbiljnosti, snažne vitalnosti pod koprenom smrti..."

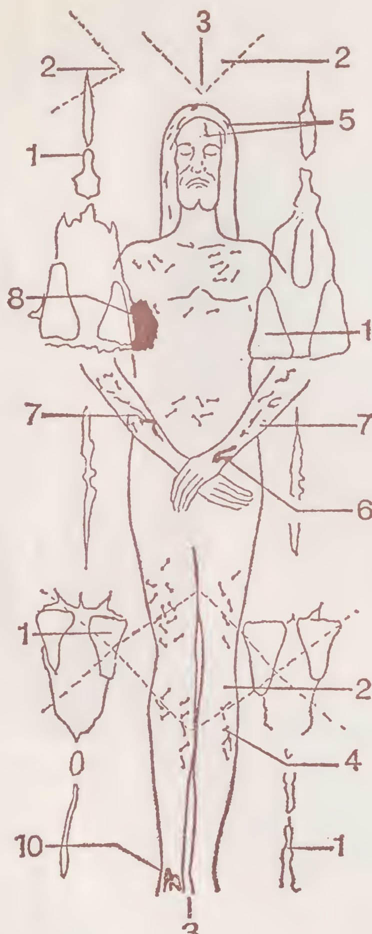
"Krist je to živ i mrtav, pun veličanstva suca, heroizma mučenika, blagosti prijatelja: to je Krist muke i Kalvarije, Krist pobjedonosan nad smrću, Krist ljubavi, milosrđa i vječnog života..." (Nogueir de Malijay)

"Neizrecivo lice, mirna ljepota i uistinu nadljudsko veličanstvo." (D. Rops)

"Više nego slika, to je prisutnost." (P. Claudel)

Trag potočića krvi u obliku brojke 3 odgovara anatomski frantalnoj žili koju je ozlijedila trnova kruna. Računajući razna zgrušavanja krvi može se sa sigurnošću primijetiti da je bilo tridesetak trnja zabodenih u Isusovu glavu.

Vidljivi su ožiljci udaranja štapom i šakama kao i tragovi udaraca u čelo kad je na Križnom putu padao na tlo.

CRTEŽ SVETO

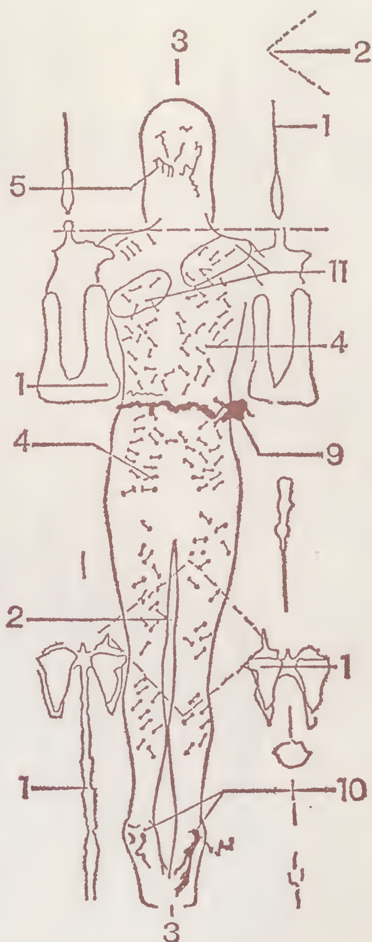
1. Paljevine
2. Mrlje od vode
3. Tijelo s prsne strane
4. Udarci bičeva
5. Krvave mrlje na čelu od trnove krune
6. Trag čavla koji je probo zapešće lijeve ruke
7. Tragovi krvi na podlakticama
8. Velika mrlja krvi na boku od koplja

10. Čavli na nogama

Na ovim crtežima
jedinih rana na Sveto
lji muke Čovjeka s Pl
podudaraju s Isusovim
evanđelisti.

GA PLATNA

1. Paljevine
2. Mrlje od vode
3. Tijelo s leđne strane
4. Udarci bičeva
5. Krvave mrlje na tjemenu od trnove krune

9. Mrlje krvi oko slabina
10. Čavli na nogama
11. Rane na plećima koje su nastale od nošenja križa

prikazani su podaci po-
m platnu. Vide se deta-
tna, koji se savršeno
mukama kako ih opisuju

R U K E

Promatrajući sliku Svetog platna, vidimo da je Isus položen na slijedeći način: ruke smještene ukoso na tijelu i prema unutra, nadlaktice lagano savijene, ruke prekrižene u razini prepona.

Od ruku se ne vide palci.

Nadalje, u razini zapešća nalaze se velike rane, što pokazuje da su Isusa razapeli čavlima smještenim u zapešće. Da je, naime, čavao bio zaboden u dlan, ne bi bio mogao podržavati težinu tijela, teškog otprilike 80 kg.

Mnogi eksperimenti, koje su izvršili stračnjaci, pokazuju da je čavao bio okomito položen, i to u polovini pregiba zapešća te zatim previznim udarcem uguran u tkivo.

KAPANJE KRVI IZ RUKU - CRTEŽ PROBIJANJA ČAVLA

Kod nijedne ruke nije kapanje krvi okomito na zglob. Desnom podlakticom prolaze potoci krvi koji se prekidaju i ukrštavaju slijedeći pravac dužine, dok lijeva podlaktica predstavlja dvije razgovijetne, kose pruge, koje stvaraju kut od 65 stupnjeva, a drugi od 48 stupnjeva.

Do tog krvarenja je došlo dok je Gospodin visio na križu. Krv je pošla raznim smjerovima, već prema tome da li se Isus podizao pritiščući se na noge kako bi zadobio zraka da govori, ili bi klonuo zbog umora.

Možda je čavao na lij. ruci bio deblji, zato je očit trag trganja na toj ruci.

Položaj čavla su proučavali i eksperimentirali: to je tzv. "prostor Destota" kuda je prolazio čavao.

On je vjerojatno povrijedio - među ostalim - i živac "tenar", koji je čulno pokretni.

Kad je taj živac pogođen, prouzrokuje savijanje palca koji se zaista ne vidi na Svetom platnu i prourokuje užasnu bol.

Rana je u zapešću, tj. među sitnim koščicama, a na dlanovima ne bi moglo podržavati težinu tijela.

Razapinjanje je bilo jedna od najužasnijih kazna koju je ljudska okrutnost izmislila. Rimski su je pisci nazivali "Najveća kazna".

TRNOVA KRUNA

Sveto platno pokazuje u svoj surovoj istinitosti kako se zbilo krunjenje trnjem.

Mnogostruki su tragovi krvi oko glave raspoređeni kao neka aureola. Velika količina krvi pokazuje kako kruna nije bila samo postavljena na glavu , već i više puta pritisnuta.

Kruna je bila vjerojatno obručem sastavljena od trnovih grana povezanih trstikom, koja ih je obavijala.

Nepojmljiva je bol koju je izazvala ta kazna. Čelo, sljepočice, i uopće čitava koža pod kosom, puna je osjetljivih živaca čija neuralgična oboljenja spadaju među najbolnija na ljudskom tijelu.

B I Č E V A N J E

Čitavo je Isusovo tijelo posuto ranama i ozljedama. Računa se da ima preko 90 znakova udaraca biča.

Na gornjoj leđnoj zoni jasni su znakovi udaraca bičevima koje su Gospodinu zadavala dvojica mučitelja, i to, prema rimskom običaju, tako dugo dok se On nije onesvijestio.

Osim vidljivih rana bičevanje je prouzročilo također i unutarnje povrede, i to teške u području utrobe, prsnog koša i donjeg dijela trbuha.

Bičevi, kojima su Isusa bičevali, sastojali su se iz korbača čiji su te drški sadržavali jedan ili dva kožnata gajtana na krajevima snabdjevenim malim olovnim kuglicama ili kraljješcima ovaca što je smrskavalo tkivo do ogoljenja kostiju.

Ozljede su dvovrsne: one izazvane olovnim kuglicama okruglog su oblika i prodiru u meso i mišiće do gole kosti, a one prouzročene remenima bile su ravne ili krivuljaste.

TRAG KRIŽA NA RAMENIMA

Široko ogrebena i dobrano izmrskana zona, četvero uglasta sa smjerom odozgo prema dolje i izvana prema unutra, pripisuje se težini "patibuluma" (poprečnog dijela križa), kojeg je morao Isus nositi.

Ivan piše: "I on, noseći križ, uputio se prema mjestu Kalvarija, hebrejski nazvano Golgota."

Jedna analogna ogrebotina opaža se u donjem dijelu lopatice. Zbog toga se smatra da je "patibulum" bio smješten na desnom ramenu i da je padao prema lijevom.

Ta poprečna greda, koju je Isus nosio, morala je biti otprilike metar i šezdeset dugačka i teška najmanje 20 kg. Ima ih koji procjenjuju težinu i do 50 kg. Bio je to golem teret za čovjeka iscrpljenih snaga kao što je bio Gospodin kad se uputio prema Golgoti.

Dakle, Isus nije nosio cijeli križ, nego samo poprečnu gredu i na nju je bio pričvršćen, a onda su je skupa s Isusom podigli na uspravnu gredu.

RAZAPINJANJE

Nakon pribijanja ruku, krvnici su "patibulum" podigli i pričvrstili na Uspravnu gredu.

Tijelo je Isusovo visjelo dok su noge bile otprilike nekoliko centimetara od zemlje. Isus ih je zbog bolova držao zgrčene.

Krvnik je uzeo jednu nogu, snažno je povukao položivši je na drvo križa, zatim na nju stavio drugu nogu i odlučnim udarcem probio obje noge prikovavši ih čavlom na stup.

Trebalo bi se uživjeti u ono što se događalo u nogama, kao i na čitavom Kristovu tijelu, koje već bilo obješeno.

RANE NA NOGAMA

Trag tabana osobito je jasan na otisku poleđine, i to zbog toga što je plahta baš ovdje najviše prianja la uz taban.

Bolje je reproducirana desna noga koja prikazuje dva razgovijetna kapanja krvi: i to jedno prema vršku noge, koje se otvorilo dok je Gospodin bio na križu, a drugo prema peti koje je šiknulo vodoravno po tijelu u grobu.

Obje noge probodene su istim čavlom na uspravnu gredu križa: lijeva iznad desne. Nakon skidanja s križa lijevi je zglob sačuvao savijenost kakvu je imao na križu, i to zbog smrtne ukočenosti koja je nadošla. Zbog toga je ostao samo trag pete lijeve noge.

Između kažiprsta i srednjaka križićem je označeno mjesto gdje je prolazio čavao.

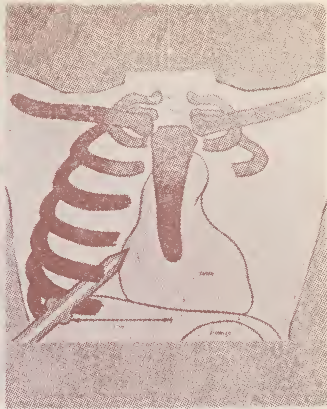
B O K

Rana, prouzročena kopljem, jasno se ističe, kao i rane prouzročene čavlima na rukama i nogama, i to nadesno, na prednjoj strani prsnog koša između petog i šestog rebra.

Ima jajolik oblik 4,5 cm prema 1,5 cm. Oštrica koplja prodrla je otprilike deset cm ulijevo gore.

Krvava mrlja, djelomično pokrivena zakrpom od koje se čak vide vezovi krpanja crnim koncem, nije tako homogena i razgovijetna kao druge, jer je nastala od krvi koja se izlila iz rane poslije smrti te stoga od krvi koja nije izišla pod impulsom srčanog pritiska, već jednostavno zbog sile teže.

KRV I VODA

"Kada dođoše k Isusu i vidješe da je već umro, njemu ne prebiše golijeni, nego mu jedan od vojnika kopljem probode bok pa odmah poteče krv i voda." (Iv 19, 33-34)

Kad su Pilatu javili da je Isus izdahnuo, začudio se da je tako brzo umro, jer je i on, kao i ostali, znao da raspeti često dugo žive na križu, čak i do dva dana.

Kao razlog Isusove brze smrti bilo je tisuću pretpostavki. Izgleda ipak da se brza smrt na križu ne smije pripisati jednom jedinom razlogu, već mnogostrukim razlozima koji su djelovali svi zajedno i tako pospješili smrt koja je inače bila normalna pri raspeću.

S R C E

Shema pokazuje položaj srca, kratku prugu koplja, otprilike 10 cm od desna dolje ulijevo gore, te mjesto gdje je pogođena desna pretklijetka, uvijek puna krvi kod mrtvaca.

Krv je bila pomiješana s mnogo sukrvice, što se pripisuje povećanju srčane tekućine prouzročene agonijom na križu.

Krv je tekla iz tog srca već za vrijeme prijenosa mrtvog tijela do groba, te se dijelom na tijelu zgrušala. I vjerojatno je nastavila teći nakon što su tijelo spremili u grob nakvašujući leđni rub Svetoga platna, kako se to lijepo može vidjeti na toj dragocjenoj relikviji.

- Tko može biti taj Čovjek savršenog ljudskog oblika?
- Tko može biti taj Čovjek trnjem okrunjen kao Krist?
- Tko može biti taj Čovjek raspet na križ kao Krist?
- Tko može biti taj Čovjek probodena srca kao Krist?
- Tko može biti taj Čovjek koji je 40 sati bio u grobu kao Krist?
- Tko može biti taj Čovjek koji je otisnuo na jednoj plahti svoju muku točno onako kako o njoj pripovijedaju Evanđelja, tradicija i povjesničari onog vremena o Kristu?
- Tko može biti taj Čovjek koji je jedinstven i nenadmašiv kao Krist?

Sami odgovorite!

Paul de Gail, isusovac, inžinjer industrijske tehnologije, koji se bavi proučavanjem Svetog platna već 40 godina, odgovara na to pitanje koje nam se svima postavlja:

"Krajnje je vjerojatno da je Sveto platno iz Torina ono koje je obavijalo tijelo Isusovo.

Prema mojim računima vjerojatnost, da to nije, mogla bi se računati u razmjeru 1 prema 225 milijardi. Kad bi na svijetu bilo 225 milijardi r a s p e t i h, među njima bi se mogao naći jedan koji bi mogao biti sličan Isusu s Platna."

Dobro je sjetiti se da je cjelokupni broj ljudi, koji su živjeli od prvog stoljeća do kraja ovog stoljeća, mogao iznositi tek 60 do 90 milijardi. I, hvala Bogu, nisu svi bili raspeti.

Izraz P. Gaila "krajnje je vjerojatno" samo je znanstveni način izražavanja za ono što se u znanosti uzima kao POSVE SIGURNO.

Crkva ipak još nije izrekla svoje službeno stanovište.

SADRŽAJ